

te verkopen en later blijkt dat deze alleen maar in waarde stijgen, kan dat de adviseur juridisch gezien niet kwalijk genomen worden.

De kaarten liggen anders als een beleggingsadviseur een advies heeft gegeven dat een redelijk bekwaam en redelijk handelend beleggingsadviseur niet had mogen geven. Dan dient de betrokken adviseur de geleden schade te vergoeden. Een duidelijk voorbeeld van een ondeugdelijk advies is het advies dat beleggen in opties even veilig is als beleggen in Nederlandse staatsobligaties. Maar in de praktijk blijkt het vaak lastig aan te tonen of er sprake was van ondeugdelijk advies: beleggingsadviseurs kunnen de toekomst niet voorspellen, en marktomstandigheden kunnen wijzigen.

BEZINNEN VOOR BEGINNEN

Bij het aangaan van een beleggingsovereenkomst met een bank of broker moet de belegger goed beseffen om welk type relatie het gaat. Immers, het type relatie houdt direct verband met de vraag tot waar de eigen verantwoordelijkheid van de belegger reikt.

Bij execution only moet een belegger zich realiseren dat hij zelfstandig beleggingsbeslissingen zal moeten nemen en dat eventuele negatieve beleggingsresultaten (in beginsel) geheel voor zijn rekening zullen komen. Steeds weer zal het voor hem zaak zijn goed na te gaan welke risico's verbonden zijn aan bepaalde beleggingskeuzes. Hij zal steeds de tijd moeten nemen om zich te verdiepen in aanwezige documentatie zoals prospectus, brochures en analistenrapporten.

Een belegger die een adviesrelatie aangaat, moet beseffen dat ook daar geldt dat hij uiteindelijk degene is die de beleggingsbeslissing neemt. Dat zijn beleggingsadviseur hem in het kader van de adviesrelatie vermoedelijk zelfs ook ongevraagd zal benaderen, maakt dat in tegenstelling tot wat veel beleggers denken niet anders. Ook moet de belegger zich realiseren dat zijn beleggingsadviseur niet verplicht is ongevraagd advies te verstrekken. Als het slecht gaat met een bepaald aandeel, is een beleggingsadviseur (in beginsel) niet

verplicht de belegger daarop te wijzen. Ook niet wanneer de beleggingsadviseur weet dat die belegger dat bewuste aandeel in zijn portefeuille heeft. Ook hier geldt dus dat de belegger de ontwikkelingen met betrekking tot zijn portefeuille goed in de gaten zal moeten houden.

Voor wat betreft vermogensbeheer werd hierboven aangegeven dat een belegger niet over beleggingskennis of -ervaring hoeft te beschikken. Dat is niet geheel juist. Bij het aangaan van de relatie zal de belegger met zijn vermogensbeheerder namelijk afspraken moeten maken over de invulling van de beleggingsportefeuille en het aan- en verkoopbeleid van de vermogensbeheerder. Daarbij gaat het niet om afspraken over welke (met naam genoemde) effecten gekocht en verkocht zullen worden,

maar om afspraken over het type effecten dat gekocht dan wel verkocht mag worden. Het betreft dus afspraken met de beheerder of hij mag beleggen in aandelen, obligaties, opties, warrants en/of andere soorten effecten. De belegger moet bij het aangaan van de relatie dan ook weten welke risico's in het algemeen verbonden zijn aan de verschillende soorten effecten. Verdiept een belegger zich daar niet in én vertrouwt hij daarbij geheel op zijn vermogensbeheerder, dan kan dit hem duur komen te staan. Immers, wanneer er tussen hen een geschil ontstaat, kan de vermogensbeheerder de belegger eraan herinneren dat partijen bij aanvang van de relatie waren overeengekomen dat het de beheerder was toegestaan in bepaalde risicovolle effecten te handelen als dat niet in de vermogensbeheerovereenkomst (of in een bijlage daarvan) was uitgesloten. ■

